

der benyttes til egentlig offentlig Personbefordring (Drosker, Rutevogne og lignende), men ogsaa andre Motorkøretøjer, der erhvervsmæssigt benyttes til Befordring af Personer, underkastes særlig hyppige Eftersyn. Da saadan erhvervsmæssig Kørsel foregaar under meget forskellige Former, saaledes at Eftersynet for nogle Grupper bør være hyppigere end for andre, har man ment det hensigtsmæssigst, at det overlades til Justitsministeren at fastsætte de nærmere Regler herom.

Bestemmelsen om, at Ejeren (Brugeren) af det paagældende Motorkøretøj skal afholde Udgifterne ved den sagkyndiges Rejse til Besigtigelsesstedet, har man ikke ment det nødvendigt at bibeholde, efter at Antallet af sagkyndige i de senere Aar er blevet stærkt forøget, saaledes at de enkelte Distrikter er blevet mindre.

§ 19 svarer til nuværende § 14, dog at Bestemmelsen om, at Ejeren (Brugeren) skal være ansvarlig for, at Køretøjet føres af en dertil berettiget Person, i en noget ændret Form er henflyttet til nedenstaaende § 23 sammen med nuværende § 15.

§ 20 svarer ganske til nuværende § 16.

§ 21 træder i Stedet for nuværende § 17. 1ste Stykke svarer ganske til nuværende § 17, Stykke 1.

Ved Lov Nr. 271 af 6. Maj 1921 ophævedes Bestemmelsen i Lov Nr. 149 af 20. Marts 1918 § 17, Stykke 2, om, at den, der ønsker Førerbevis, ved Attest fra en som Lærer godkendt Person maa godtgøre at have modtaget Undervisning i et nærmere bestemt Antal Timer og at have fornøden Kørefærdighed. Denne Ændring har ikke vist sig heldig, idet den har medført, at ukvalificerede Personer i mange Tilfælde er optraadt som Kørelærere og har givet en billig, men ganske utilstrækkelig Undervisning. Selv om de af Justitsministeriet beskikkede sagkyndige som Modvægt herimod har skærpet Fordringerne til Førerprøverne, har Ordningen dog ikke budt den fornødne Garanti, idet det ikke altid er muligt alene gennem en forholdsvis kortvarig Køreprøve at konstatere, om Eleven er i Besiddelse af virkelig grundig Kørefærdighed.

Udvalget har derfor drøftet Muligheden af at søge de Mangler, der klæber ved den nuværende Ordning, afhjulpne. Det har været overvejet blot at give Politiet Hjemmel til at forbyde visse Personer straffede Personer, Personer, der lige har

faaet Førerbevis, eller som har vist sig uegnede som Lærere o. a.) at give Undervisning, og nogle af Udvalgets Medlemmer har ment, at en saadan Ordning maaske vilde være tilfredsstillende, medens Udvalgets Flertal har fundet den ufyldstgørende. Det har ogsaa været overvejet at gøre en Sondring mellem Personer, som erhvervsmæssigt meddeler Undervisning i Kørsel med Motorkøretøjer, og Personer, der mere lejlighedsvis optræder som Lærere, saaledes at man kun i første Tilfælde skulde kræve Autorisation, men noget bestemt Forslag i denne Retning er dog ikke fremkommet.

Udvalgets Flertal (Bang, Bilfeldt, Buch, Friis, Paulsen, Pedersen, Petri og Thomsen) er herefter samledes om det i Lovudkastet stillede Forslag, hvorefter man for saa vidt vender tilbage til den før 1921 gældende Ordning, som det kræves, at man skal have taget Undervisning hos en af Politiet godkendt Lærer og præstere Attest fra Læreren om, at man efter hans Skøn har fornøden Kørefærdighed. Men ligesom det ikke er foreslaaet, at det skal godtgøres, at Undervisningen har strakt sig over et bestemt Tidsrum — bl. a. fordi det er ganske individuelt, hvad der i saa Henseende er fornødent — har det været Flertallets Tanke, at der ikke som tidligere blot skal være et begrænset Antal godkendte Lærere, men at Autorisationen til at virke som Lærer skal meddeles enhver, der ønsker det, og som opfylder de Betingelser, der af Justitsministeriet foreskrives herfor. I sidstnævnte Henseende skal Flertallet derhos fremhæve Ønskeligheden af, at disse Betingelser gøres saa lempelige som muligt, saaledes at blot virkeligt ukvalificerede Personer udelukkes fra at give Undervisning.

Medens et af Udvalgets Medlemmer (Madsen) har ment, at det ligger udenfor hans Omraade at tage Stilling til det heromhandlede Spørgsmaal, har Udvalgets Mindretal (Ipsen og Kyhl) ønsket den nuværende Ordning bibeholdt, idet det ikke har ment at kunne gaa med til under nogen Form at stille Forslag om Autorisation af Kørelærere, hvorimod det nok kunde tiltræde den forannævnte Ordning angaaende Hjemmel for Politiet til at forbyde visse Personer at give Undervisning. Mindretallet har til nærmere Motivering af sit Standpunkt anført, at en hvilken som helst Form for Autorisation af Kørelærere vil virke besværlig og fordyrende, og at Ulemperne ved den bestaaende Ordning ikke kan anses saa betydelige, at det er nød-